

Κοιμάται ὁ αὐγερινὸς καὶ ὁ ἀποσπερίτης
ποῦ ῥταν κ' ἐβασιλέψασιν μέσ' ἑς τὸ δικόν μας σπῖτι
Ρόδ. Συνών. ἀποσπερινὸς 2α, ἀπόσπερος 2. 2) Ὁ
ἄφ' ἐσπέρας ἐνωρὶς κοιμώμενος Σύμ.

ἀποσπερίτικος ἐπίθ. Κύπρ. ἴσπερίτικος Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίτικος.

Ὁ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὑπάρχων : Ὁ τραχανᾶς ἐν' ἴσπε-
ρίτικος. Ἡ σούπ-πα ἐν' ἴσπερίτικη. Φαεῖν ἴσπερίτικον.
Ἰσμ.

Τὸ ἴσπερίτικον νερόν νῖβκε τὸ πρόσωπόν σου
νὰ στέκη πάντα καθαρόν τὸ καμαρόφρονδόν σου
(ἴσπερίτικον νερόν = τὸ ἄφ' ἐσπέρας ἐκτιθέμενον κατὰ
τὸ θέρος διὰ νὰ κρυώσῃ).

ἀποσπέρζωμα τό, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποσπερίζωνω.

Ἀποσπερίδα 1, ὁ ἰδ.

ἀπόσπερμα τό, ΣΣκίπη Τσιγγανόθ. 24 ἀπόσπαρμα
Λεξ. Αἰν. ἀπόσπαρμα Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπέρνω.

1) Τὸ τέλος τῆς σπορᾶς Τσακων. — Λεξ. Αἰν. Συνών.
ἀποσπάρσιμο, ἀποσπορίζα 1. 2) Τὸ τελευταῖον
τέκνον Τσακων. Συνών. ἀποβυζαστάρι, ἀποκούκκι 2,
ἀποκούνι, ἀποσούρι 4, ἀποσπόρι 4, ἀποσπορίδι 2.

3) Κακὸς ἀπόγονος ΣΣκίπης ἐνθ' ἄν. : Ποίημ.

Κατὰ ῥ τῆς Παντώρας τ' ἀποσπέρματα,
κατὰ ῥ τὸς ἀνίδεους πρωτογόνους.

ἀποσπέρνω σύνηθ. ἀπουσπέρνω σύνηθ. βορ. ἰδιωμ.
ἴσπερνω Σύμ. Τήλ. κ. ἄ. ἴσπερνω Α. Κρήτ. Ρόδ. ἴσ-
πέρνω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἴσπερνω Εὐβ. (Στρώπον.)
ἀποσπέρνω Τσακων. ἀποσπέρνω Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπέρνω, παρ' ὁ καὶ
τύπ. σπέρω, ἴσπερνω καὶ ἴσπερνω. Πβ. καὶ μεταγν.
ἀποσπέρνω.

Περατῶ, τελειώνω τὴν σποράν σύνηθ. καὶ Τσακων. :
Ἀπόσπειρα τὸ χωράφι ἢ ἀπολύτως ἀπόσπειρα σύνηθ. Σαν
ἀποσπέρω, θά ῥθω Πελοπν. (Λακων.) Ἀμα ἀποσπέρουμε,
φείγουμε ὁδῶθε Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.) ἴσπαρμένα ἔχω
Ρόδ. ἴσπειρα καὶ ἀπόσπειρα τρία πινάκια σ'τάρι Ἰπ. || Φρ.
Τώρα πρὸς τ' ἀπότρυγα, τώρα π' ἀποσπέρουμε! (ἐπὶ ἀκαί-
ρου αἰτήσεως ἢ προσφερομένης βοήθειας) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
κ. ἄ. || Γνωμ. Ἡ Πούλεια βασιλεύοντος καλοὶ γεωργοὶ ἀπο-
σπέρνουν (ἦτοι περὶ τὰ μέσα Νοεμβρίου) Θράκ. Δεκέμβρι
ἰδὲ καὶ ἀπόσπερνε καὶ ἂν δὲν ἀποσπέρῃς, τάγιζε καὶ στάλιζε
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Λύβιστρ. καὶ Ροδάμν. Ε 1090
(ἐκδ. J Lambert) «πᾶς γεωργὸς ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπέσπειρεν
δικαίως».

ἀποσπεροκαθίστρα ἢ, ἀμάρτ. ἀποσπεροκαῖστρια
Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τοῦ οὐσ. καθίστρα.

Γυνὴ ἀγρυπνοῦσα κατὰ τὴν ἐσπέραν καὶ ἐργαζομένη,
φίλεργος : Ἰσμ.

Μ-μ' ἐσένα νὰ ῥ' ἢ μοῖρα σου καματερὴ καὶ πλούσια,
νυχτοουλεύτρια φορερὴ καὶ ἀποσπεροκαῖστρια

(βαυκάλ.) Συνών. ἀποσπερίστρια.

ἀποσπερορδίνγαστος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τοῦ ἐπιθ. *ὀρδινγί-
στος < ὀρδινγιάζω.

Ὁ ἄφ' ἐσπέρας ἐτοιμασθεὶς : Παροιμ.

Τὸν ἀποσπερορδίνγαστο ταχρὰ τόνε συντήρα.

ἀπόσπερος ἐπίθ. ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 74 — Λεξ. Πρω.
Δημητρ. ἴσπερος Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀπόσπερο τό,
ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 35 καὶ Παραμύθ. 45 ΣΠασαγιάνν. ἐν
Τέχν. 1,142 — Λεξ. Βλαστ. 366

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἐσπέρα.

1) Ὁ τῆς ἐσπέρας, ἐσπερινὸς ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Πρω. Δημητρ. : Ἀπόσπερο λιμάνι ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερινὸς 1. β) Οὐσ., ἐσπέρα
ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ.
ἐνθ' ἄν. : Ἐνα ἀπόσπερο μοῦ λείει ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ.
ἐνθ' ἄν. Κάθε ἀπόσπερο ὁ φυγόδικοις ὁ Τρύφως γλιστρᾷ ἴσπῶ
ἀπ' τὸ λόγγο ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ἀπὸ τὰ δέντρα τὰ πούλλια στερονολαλῆς ἀφίνουν
καὶ σβήνουν μέσ' ἑς τ' ἀπόσπερο

ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπερινὸς 2γ.

2) Ἀρσεν. οὐσ., ἀποσπερίτης 1, ὁ ἰδ., Προπ. (Ἀρτάκ.
Πάνορμ.)

ἀποσπεροστρέμμα τό, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσπεροστρέφω.

Περισυναγωγή, ἐπὶ ποιμνίου. Συνών. ἀπογύρισμα δ.

ἀποσπεροστρέφω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποσπέρα καὶ τοῦ ρ. στρέφω.

Περισυνάγω, κυρίως ἐπὶ ποιμνίου : Ἰσμ.

Μ-μ' ἐμέν' ὁ νοῦς μου τό ἄλε νὰ μπῶ ὁσκός μετ' ἔσου,
νὰ σοῦ λακ-κῶν τὴν αὐγὴ, νὰ σ' ἀποσπεροστρέφω.

ἀποσπιθιάζω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σπιθιάζω.

Ἀποπαίρνω : Τὸν ἀποσπιθιάζει. Πῆγα νὰν τοῦ μιλήσω
καὶ μ' ἀποσπῆσαι. Συνών. ἀποσπύλακω 1.

ἀποσπόντα ἐπίρρ. σύνηθ. ἀπόσποντα Λεξ. Ἐλευ-
θερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ σπόντα.

1) Οὐχὶ ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ δι' ἀνακλάσεως ἀπὸ τῆς
σπόντας ἦτοι τῆς πλευρᾶς τοῦ σφαιριστηρίου (ὅταν κατὰ
τὸ παιγνίδιον ἢ σφαῖρα κρούσῃ τὴν ἄλλην οὐχὶ ἀπ' εὐθείας,
ἀλλὰ μετὰ προηγηθεῖσαν πρόσκρουσιν ἐπὶ τῆς σπόντας)
σύνηθ. : Χτύπα ἀποσπόντα. 2) Μεταφ. ἐμμέσως, δι' ὑπαι-
νιγμοῦ σύνηθ. : Φρ. Μοῦ τό πε ἀποσπόντα. Συνών. ἀνα-
γυριστικά.

ἀπόσπορα ἐπίρρ. Κάρπ. κ. ἄ. ἴσπορα Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπορά. Διὰ τὸν σχη-
ματισμὸν πβ. ἀπόθερα, ἀπότρυγα κττ.

Μετὰ τὴν σποράν ἢ μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς σπορᾶς
ἐνθ' ἄν. : Γνωμ. Πέρδικαν ἀπόσπορα καὶ λαὸν ἀπόθερα (λαὸς
= λαγός) Κάρπ.

ἀποσπόρι τό, ἀποσπόριν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀπο-
σπόρι κοιν. ἀποσπόρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπουσπόρ'
βόρ. ἰδιώμ. ἀπουσπούρ' Ἰπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἴσποριν
Κύπρ. ἴσπορι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μέγαρ. Προπ. (Ἀρτάκ.)
Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ. ἴσπορ' ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπόσπορο
Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σπόρι κατὰ ΓΧατζιδ.
MNE 2,178 καὶ 180. Πβ. καὶ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόσπορος
= ὁ καταγόμενος ἀπὸ τινος.

1) Ὑπόλειμμα σπόρου, ὁ τελευταῖος καὶ κατωτέρας
ποιότητος σπόρος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἰπ. Μακεδ. (Μελέν.
Χαλκιδ. κ. ἄ.) Μέγαρ. — Λεξ. Αἰν. Βυζ. Λεγρ. Ἰπ. Μπριγκ.
Δημητρ. β) Ὑπόλειμμα πράγματός τινος Βιθυν. (Κατιρ.)
Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Αὐτὰ εἶναι ἀπουσπόρια ἀπ' τοῦ
καλαμπόχ', πέταξε τα Αἰτωλ. Διαλέγοντας διαλέγοντας πῆρι

